
Sárándi József

AZ ÍRÁS ISZONYA

Másokat olvasok
ahelyett
hogy magamban lapoznék

Kivágott s leégett
esőerdők utáni sivatag
a lelkelem
Lakatlan
akár a „görbült tér”

Ha mikor iszom
alattomos szörnyeteg
pattintja le bilincseit
tobzódva zúzza szét
tudatom akaratom
Amit meghagy belőlem
nem én vagyok

Nem látom a fát
az erdőt
melyből a papír készült
amire írok
s amire majd
írásom kinyomtatják

KIÁLT UTÁNAD

Hol lakik bennünk a Psziché?
Vadon, frigytelen hálunk
s a kérdőjel via dolorosán
bűnös lélekkel szemben állunk.

Jézus szeméből könny szivárog
a korhadt rozsdás kereszten,
bádog szívünk semmit kongat,
hűtlen, hitkeresőn, hitetlen.

Némán kiált utánad vágyam -
kézen fogva sétálnánk az őszben,
ám csak ezüstjegenyék húrjain
tépi dallamod a szél, eszelősen.

SÓVÁR CSILLAGOK

Olthatatlan az én tüzem,
nem ölelt még így senki sem.
Sóvár testem vesd be százszor,
ne szeressek mást és máskor.

Elaludtál az ágyamon,
erőt gyűjtök, hagyva hagyom.
Látó fényed rám kattintod,
sugaradtól fölhogintok.

De jó lenne beléd halni,
holnapunkra nem gondolni.
Holnapunkkal nem gondolva,
terülj reám csillagocska.

HANYATLÁSVÉG

Elég csúfság az nekem:
ki teljes életet éltem, írtam,
mára az írás, s irodalom
nélküli létezést keresem -
zárt testi triptichonban.